

นอกจากนี้ รัฐบาลเมียนมามีแผนจะพัฒนาอุตสาหกรรมภายใน ประเทศ โดยได้กำหนดแผนระยะ 30 ปี (พ.ศ. 2543/4 2573/4) เรียกแผนการพัฒนาว่า "30 Year Industrial Development Plan (2000/01 to 2030/31) เพื่อเปลี่ยนแปลงการผลิตจากภาคเกษตรไป สู่ภาคอุตสาหกรรม ยุทธศาสตร์ที่จะรองรับแผน 30 ปี โดยการตั้ง เขตอุตสาหกรรมขึ้น 18 แห่งทั่วประเทศ เพื่อดึงดูดการลงทุนในปี พ.ศ. 2533 และ พ.ศ. 2538 รัฐบาลได้ตั้งคณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเมียนมา (The Myanmar Industrial Development Committee) ซึ่งมีรัฐมนตรีกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นประธาน โดยมี เป้าหมายในการพัฒนาอุตสาหกรรมดังต่อไปนี้

1. เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการเกษตร
 2. เพื่อยกระดับคุณภาพและปริมาณของผลผลิตภาคอุตสาหกรรม
 3. เพื่อผลิตชิ้นส่วนเครื่องจักรใหม่ๆ
 4. เพื่อผลิตเครื่องจักร ชิ้นส่วน และเครื่องมือสำหรับโรงงานอุตสาหกรรม และ
 5. สร้างรากฐานที่มั่นคงเพื่อเปลี่ยนประเทศไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม
- พร้อมกันนี้เมียนมาได้กำหนดยุทธศาสตร์เพื่อรองรับ เป้าหมายเหล่านี้ ซึ่งได้แก่
- 5.1 เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมของรัฐ สหกรณ์ และเอกชน
 - 5.2 เพื่อกระตุ้นและสนับสนุนการพัฒนาทรัพยากรด้านการเกษตร
 - 5.3 เพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้า และกระตุ้น การผลิตเพื่อการส่งออก
 - 5.4 เพื่ออำนวยความสะดวกการลงทุนจากต่างชาติ และให้บริการความช่วยเหลือที่จำเป็นแก่ผู้ลงทุนชาวเมียนมาในภาคอุตสาหกรรม
 - 5.5 เพื่ออำนวยความสะดวกในการยกระดับเทคโนโลยีด้านข้อมูลให้เท่าเทียมกับต่างชาติ

ยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรม คือ การสนับสนุนภาคเอกชนเข้ามาลงทุนในภาคนี้ให้มากขึ้น นอกจากนี้ รัฐบาลเมียนมา ยังสนับสนุนให้ชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนในดานอุตสาหกรรมเช่นกัน ผ่านการเข้าร่วมทุนกับนักลงทุนเมียนมาในลักษณะของการลงทุนรวม (Joint Venture) หรือการลงทุนทางตรง ทั้งนี้ เพื่อเป็นการระดมทุนใน กิจการอุตสาหกรรมใหญ่ รวมทั้งเพื่อเป็นการยกระดับความสามารถในการผลิตด้วยเทคโนโลยีทันสมัย หลังจากการปิดประเทศไปเป็นเวลา 26 ปี อันเนื่องจากระบบสังคมนิยมวิถีมียานมา (The Burmese Way to Socialism) ซึ่งมีหลักการดำเนินการในการพึ่งพาต่างชาติให้น้อยที่สุด และเน้นการพึ่งพาตนเอง การปิดตัวเองจากการติดต่อกับต่างประเทศ ทำให้ขาดการเรียนรู้ในเทคโนโลยีที่ทันสมัย ส่งผลให้การผลิตของภาค อุตสาหกรรมเมียนมายังล่าหลังเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน ดังนั้น เมื่อรัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม จึงต้องการ สนับสนุนด้านเทคโนโลยีจากต่างชาติในการพัฒนาและถ่ายทอดวิชาการ ที่ทันสมัยให้กับนักลงทุนชาวเมียนมา และเพื่อการดำเนินการเป็นไป ตามเป้าประสงค์ รัฐบาลได้กำหนดเขตนิคมอุตสาหกรรม 18 แห่ง เพื่อ สนับสนุนให้เอกชนเข้าไปลงทุน และสนับสนุนการถ่ายโอนอุตสาหกรรม และโรงงานที่เป็นรัฐวิสาหกิจให้เอกชนดำเนินงาน โดยในสวนของเขต นิคมอุตสาหกรรมนั้น รัฐบาลได้กำหนดพื้นที่กระจายไปทั่วประเทศ หากแต่ส่วนใหญ่ ยังคงกระจุกตัวเฉพาะบริเวณตอนกลางของประเทศ เป็นสำคัญ โดยเฉพาะในเขตเมืองหลัก อาทิ ย่างกุ้ง พะโค มัณฑะเลย์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามรัฐบาลได้เพิ่มพื้นที่ของเขตนิคมอุตสาหกรรมไปอยู่ บริเวณชายแดน

ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับจีนและไทย อีกทั้งยังได้กำหนด พื้นที่บางแห่งให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ เช่น เขตเศรษฐกิจพิเศษติละวา

โดยสรุปอาจกล่าวได้ว่า รัฐบาลเมียนมามียุทธศาสตร์ในการสนับสนุนภาคอุตสาหกรรม ประกอบด้วย

1. การสนับสนุนให้เอกชนเข้ามาลงทุนเพิ่มขึ้น
2. การสนับสนุนการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ
3. การกำหนดพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม เพื่อสนับสนุนการลงทุนเป็น 3 ลักษณะ คือ
 - 1) พื้นที่นิคมอุตสาหกรรม 18 แห่ง
 - 2) พื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ
 - 3) พื้นที่นิคมอุตสาหกรรมในบริเวณชายแดน

โดย สำนักงาน ก.พ.